בס"ד

ישיבת מרכז הרב

שיחת מו"ר ראש הישיבה

הרה"ג **יעקב שפירא** שליט"א

פרשת אמור

שנה עשירית ה'תשע"ט

"להזהיר גדולים על הקטנים"

"ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו כי אם לשארו הקרוב אליו... קדושים יהיו לאלוקיהם ולא יחללו שם אלוקיהם", "וקדשתו", אומר רש"י- בעל כרחו, "כי את לחם אלוקיך הוא מקריב". הגמרא ביבמות לומדת, "אמור אל הכהנים בני אהרן", להזכיר גדולים על הקטנים. אפילו ישראל מוזהר לא לטמא כהן קטן. לא רק הכהנים מוזהרים לא לטמא את הכהן הקטן, גם הישראל מוזהר. ומדוע הפרשה הזאת להזהיר גדולים על הקטנים, שלא לתת לו בידיים, מדוע היא נאמרה כאן בהלכות כהונה, הרי זהו דין כללי בכל התורה? בכל איסור שהוא, להזהיר גדולים על הקטנים, שיש לגדולים אחריות גם על הקטנים ואסור לתת לקטן איסור, אם כן מדוע העניין הזה קשור דווקא לכאן?

נכון שיש עוד פירושים, שהכוונה להזהיר את האנשים הגדולים גם על הדברים הקטנים. אולם כך הגמרא אומרת. יתכן לומר שהוזהרו כאן במיוחד על הקטנים, יותר מאשר סתם דין חינוך. כי לגבי טומאה זה דבר שמשפיע על הקטן מקטנותו, וכעין מ"ש לגבי ונטמתם בם, שפסק הרמ"א ביו"ד שלא לינוק מנכריות מהאי טעמא. וע"כ יש דגש מיוחד על עניין זה.

כשהרמב"ם מביא את הדין הזה בהלכות מאכלות אסורות, הוא אומר שצריך לחנך את הבן לקדושה. הוא לא מביא שזה דין חינוך רגיל, שאסור לתת לו דבר איסור מפני שצריך לחנך אותו. הוא כותב מפני שצריך לחנכו לקדושה, וצריך להבין מדוע זה לא כלול בדין חינוך הרגיל, אדם צריך להרגיל את הבן שלו בקיום מצוות עשה, וצריך להפריש אותו מלא תעשה. הרמב"ם כותב את זה בסגנון "וקדשתו", תחנך אותו לדברים שבקדושה. יותר מאשר סתם חובת חינוך שהיא להרגיל אותו למצבים מסוימים. הרמב"ם אומר לחנך אותו לדברים רוחניים, קדושה היא דבר רוחני. מה קדוש לעולם קיים, זה הגדרה של קדושה. זה לא משהו ערטילאי או משהו מיסטי.

פרשת קדושים נאמרה בהקהל

כתוב על פרשת קדושים שהיא נאמרה בהקהל. כותב הראב"ד בתורת כהנים שם בתחילת הפרשה, שבכל התורה שמשה לימד את ישראל הגמרא אומרת בעירובין שהוא קודם כל לימד את אהרן ואחרי זה את בניו של אהרן ואחרי זה את הזקנים ואחרי זה למדו את כל ישראל. ארבעה לימודים היו. אולם את פרשת קדושים מלכתחילה משה רבינו דיבר עם כולם בבת אחת. לא את אהרן ואז את בניו ואז את הזקנים ואחרי זה כל ישראל, אלא את כל ישראל מהתחלה. ככה מפרש הראב"ד שם. השפת אמת מבאר שפרשת קדושים נאמרה בהקהל מפני שאנשים יגידו מה אתה מדבר איתי על קדושה? איפה אני ואיפה קדושה? קדושה היא דבר שאתה יכול לדבר עליו עם אנשים רוחניים, עם אנשים גדולים, לא עם כל האנשים הפשוטים. לכן משה רבינו נצטווה ע"י הקב"ה לומר את הציווי הזה בהקהל, בבת אחת לכולם, כי אחרת יגידו שהקדושה שייכת לאהרן, לבניו או לזקנים, אבל לכלל ישראל היא לא שייכת.

כנראה שהרמב"ם למד שזו הסיבה שהתורה כל הזמן מדברת על "וקדשתו כי את לחם אלוקיך הוא מקריב". הפרשה של כהונה היא לא רק להיזהר ממשהו ולעשות משהו אחר, אלא המטרה של מצוות הכהנים היא להיות קדושים. לכן זה דרגה יותר משאר החינוך, להרגיל את הילד מנעוריו שיש גם מושגים רוחניים. שיש שבת קודש, שיש מקראי קודש, שיש תורה קדושה, יש מושגים של קדושה ושל רוחניות בעולם. וח"ו כשאדם מאבד את היחס לדברים רוחניים אז כל החיים שלו יורדם מטה מטה. המהר"ל כותב שעמי הארצות נקראו כך, כי הם אנשים שחיים כל הזמן במושגים ארציים, חומריים, אין להם תפיסה במשהו רוחני. יש ביטוי כמדומני שאמרו על האבן עזרא, איך שהוא החזיק את הראש שלו מרוב קדושה שהיה לו. כתוב באור החיים איך הגוויל של הס"ת מכיל כזו דרגה של קדושה שיש באותיות של התורה. יש קדושה בזמן, יש קדושה באדם ויש קדושה גם במקום. בספרים העניין הזה מופיע בקיצור, בר"ת עש"ן, עולם שנה נפש, הקדושה קיימת בהכל. כתוב בהלל "הללו עבדי ה' הללו את שם ה' ממזרח שמש עד מבואו מהלל שם ה'". הללו עבדי ה', זה האדם. יהי שם ה' מבורך מעתם ועד עולם, זה הזמן. ממזרח שמש עד מבואו, זה על המקום. זה פשט נפלא שאמר לי בפסח הרב מגנס על הקטע הזה בהלל.

ניתן להירשם לקבלת הגליון בדוא"ל בכתובת Mercazharav@gmail.com, ובקבוצת הווטסאפ דרך הקישור

בגמרא בברכות (דף נ"ג), והתקדשתם אלו מים ראשונים, והייתם קדושים אלו מים אחרונים. והקשה הרשב"א בחולין (דף ק"ו) הרי בחולין אמרו, שנט"י ידיים הוא מפני סרך תרומה ומשום מצוה לשמוע דברי חכמים. ולמה לא אמרו את הטעם של הגמרא בברכות, ע"ש. ואמנם הרמב"ם בהל' מאכלות אסורות כותב את הטעם הזה של קדושה לעניין נט"י לאכילה. וכן כתב סוף הל' טומאת אוכלין. ז"א שהנקיות מטומאה מביאות לידי קדושה, וע"כ הוא דין לישראל ובין לכהן (אע"פ שרק הכהן אוכל תרומה).

בעירובין (דף כ"א), ר"ע היה חבוש בבית האסורין ור' יהושע הגרסי היה משרתו שהביא לו מים לנט"י וכד' ובתוס' שם העירו, הרי פטרו למי שיוצא במחנה, נט"י, ולא גרע בית האסורין ממחנה **ותירצו שר"ע החמיר על עצמו**. וצ"ב בתוס', הרי ר"ע היה פטור מדין סכנה מדין פיקוח נפש שדוחה את כל התורה. [ואולי כאן שאין זו סכנה עכשוית אלא על צד הריחוק - עיין שו"ת רע"א ח"א סימן ס'] ועיין באור זרוע הל' נט"י אות נ"ו שחלק על תוס', וא"א לפרש שר"ע החמיר על עצמו, שהרי ר"ע אומר, ולא אעבור על דברי חברי ע"ש.

וע"פ הנהגת ר"ע פסק הרמב"ם (פ"ו הי"ט מברכות) שאסור לזלזל בנט"י, "ואפילו אין לו מים אלא כדי שתייה נוטל ידיו במקצתן ואח"כ אוכל ושותה". ובכס"מ שם הביא שמקורו הוא מהנהגת ר"ע וכנ"ל האו"ז.

"ויצא בן אישה ישראלית"

הפרשה הזו מדברת על כל שלושת הדברים הללו. בהתחלה היא מדברת על הקדושה של האדם, כהנים, כהן גדול. אחרי כן היא מדברת על קדושת הזמנים, כל פרשת המועדים. ואח"כ מגיעים למגדף, שהוא לא האמין שיש קדושה במקדש. "ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי", מהיכן הוא יצא? אומר רש"י, מעולמו יצא. ומביא רש"י עוד פירוש, מפרשה של מעלה הוא יצא. לפני זה כתובה פרשת לחם הפנים, הוא לא החשיב את הקדושה שיש בלחם הפנים. לחם הפנים היה חם כיום הלקחו, כך כתוב בספר שמואל. וכשעולי הרגלים היו עולים לרגל היו מראים להם את השולחן עם הלחם החם כל שבעה ימים ואומרים להם ראו חיבתכם לפני המקום. לא אומרים את זה על הנס של המנורה או על ניסים אחרים שהיו במקדש. אומרים להם את זה רק על לחם הפנים. הפרי צדיק מעיר על זה. הבעיה של המגדף הייתה שהוא היה אדם קר מבחינה רוחנית, לא הייתה אצלו חשיבות לדברים שבקדושה. "ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם" בפשטות המים היו המרים. הרב'ה מקוצק אמר, כי מרים הם. מה שנכנס להם לפה היה מר. הם היו אנשים מרירים כאלה. אדם מלא מרירות- כל מה שיתנו לו יהיה מר. אדם שמסוגל לגדף את שם ה' אין לו שום יחס לדבר שבקדושה. הוא זלזל בזה, הוא לא ראה את החמימות.

הריטב"א אומר שהיו יוצאים במשך כל השבוע אדים מלחם הפנים, כמו לחם שיצא עכשיו מהתנור. לא היה לו חמימות לקדושה, התפילה שלו הייתה קרה. [יש סיפור שספרתי לכם על חסיד קרלין שהגיע לרוז'ין, והוא ביקש מהרב'ה רשות להתפלל כמו שהוא רגיל, בקולות וברקים. ואמר לו הרב'ה שלא, אצלנו המנהג שמתפללים במתינות. אבל למחרת בשבת הוא אמר את הנשמת כמו שהוא רגיל. אחרי התפילה הוא בא לבקש סליחה מהרב'ה שהוא לא עשה כמו שהוא אמר לו. אמר לו הרב'ה, מה שעשית תוך כדי התפילה הוא בא לך מבפנים, זה לא היה תכנון שלך להתפלל שלא כמו המנהג, וזה בסדר. ר' חיים מבריסק היה אומר שכדאי שיתפללו בקרלין, שיריגשו קצת חמימות]. זה מה שהיה חסר למגדף, לא היה לו רגש לדבר שבקדושה. קדושה של הזמן וגם קדושה של המקום גורם, קדושה של המקדש שולחן אשר לפני ה'.

"כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם"

הגמרא ביומא (לט.) אומרת שהייתה כזו ברכה בלחם הפנים שאפילו מי שאכל פחות מכזית מלחם הפנים היה שבע, למרות ששיעור שביעה הוא בכזית. כי יש קדושה בדבר. "לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על מוצא פי ה' יחיה האדם". כתוב בשם הבעש"ט שהאדם שבע מהלחם בגלל מוצא פי ה' שמחיה את הלחם. כתוב שיהיו ימים ש"לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה'". הפשט הוא לא לזה ולא לזה, אלא רק לשמוע את דבר ה'. אבל יש עוד פירוש, הוא לא יהיה ללחם עצמו מצד הלחם, ולא מצד הצימאון למים עצמם, אלא הוא ירצה לאכול בגלל מוצא פי ה' שנמצא בתוך הלחם. ירצו לאכול ולהרגיש כמו שדוד המלך אמר "תורתך בתוך מעי". מה זה "תורתך בתוך מעי"? כל מה שהוא עשה, גם מה שהוא אכל, זה הכל היה חלק מהתורה שלו. זה מה שאומר הרמב"ם, לכן הפרשה של אזהרת גדולים על הקטנים נאמרה בפרשה של כהונה. כי זה לא רק לדאוג שהקטן לא יעבור על איסור, זה כדי לתת לקטן הסתכלות שונה על החיים, שיקבל דרגות של קדושה.

כך גם המבזה את המועדות, אין לו חלק לעולם הבא. מיהו המבזה את המועדות, חז"ל אומרים, את חול המועד. מדוע אין לו חלק לעולם הבא? "ויבז עשו את הבכורה". הוא זלזל. אצל שאול המלך כתוב שגם זלזלו בו, "ויאמרו מה יושענו זה" מה שאול המלך יעזור לנו, ולכן לא נתנו לו מתנה. למה אין לו חלק לעולם הבא? הכוונה היא שמי שלא מבין שיש קדושה במועד, אז גם העולם הבא לא ידבר אליו. מה זה עוה"ב? אין בו אכילה ושתייה, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה. על זה יש שאומרים בסוף ברכת המזון ביו"ט "יום שכולו טוב, יום שצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם". הכוונה היא כמו שכתוב אצל שלמה "עטרת זקנים בני בנים". נהנים מזיו השכינה, הכל בנוי על תורה, הוא ובנו ובן בנו. אין לו חלק לעולם הבא כי אין לו מושג ברוחניות, בשבילו זה יהיה עינוי להיות בגן עדן. כשיש יחס לזמן הקדוש, כשיש יחס לאדם הקדוש,

כהונה, כשיש יחס למקום, אז אין מגדף, אין מבזה את המועדות ואז מקיימים את ה"להזהיר גדולים על הקטנים".

קידוש ה'

יש ברמב"ם הלכות שנקראות הלכות קידוש ה'. תשימו לב, כתוב קידוש השם. מה הפשט, לא מדברים לקדש את שם ה', לקדש את שמו של הקב"ה. את הקב"ה בעצמו לא שייך שאני אצטרך לקדשו. אבל הקב"ה הוא נכסה, הוא לא נגלה. אנחנו מכירים את הקב"ה לפי פעולותיו בעולם ומי שמוציא מהכח לפועל את רצון הקב"ה בעולם זה עמ"י. אז כותב הרמב"ם בתחילת הלכות יסודי התורה "כל בית ישראל מצווים על קידוש השם". לקדש הכוונה היא על מה שהקב"ה ציווה אותנו לעשות שנעשה את זה עד כדי שיעור של מסירות נפש. וכך אומרים בתפילת שחרית בשבת "נקדש את שמך בעולם", לא את הקב"ה. רק במוסף אומרים "נקדישך ונעריצך", בלשון נוכח, תסתכלו בעולת ראיה שם מה הטעם.

אותו דבר אומרים בנשמת "נשמת כל חי תברך את שמך ורוח כל בשר תפאר את זכרך מלכנו". מה הפשט? הגמרא אומרת, לא כפי שאני נקרא אני נכתב. כותבים בתורה את שם ה', כותבים שם הוי"ה, אבל האדם מבטא שם אדנות. לא כפי שאני נקרא אני נכתב. אנחנו קוראים לקב"ה לפי מה שאנחנו מכירים, שהוא אדון העולם. נשמת כל חי תברך את שמך, את שם ה' בעצם, זו דרגה של הנשמה. אבל הרוח שהיא פחותה היא יכולה לפאר רק את זכרך. לא כפי שאני נכתב אני נקרא. ככה כותב הרב זצ"ל בשם סבו וזה מודפס בהגדה של פסח במאורות הראי"ה כשמגיעים לנשמת בסדר ההגדה. כשמגיעים ל"נשמת" לעשות פעולות כאלה שמרוממות את מה שהקב"ה נתן לנו לעשות בעולם. צריך להבין שיש מושגים גבוהים ברוחניות שהם מעל החומר וצריך לתת להם את היחס הנכון.

"ואהבת לרעך כמוך"

בתקופת ספירת העומר מתו עשרים וארבע אלף תלמידי ר' עקיבא, בגלל שלא נהגו כבוד זה בזה. איך אפשר? רבי עקיבא דרש "ואהבת לרעך כמוך", כל התלמידים שלו נכשלו במה שהוא אמר, הרי זה ביזיון נורא, דווקא בדבר שהוא היה הכי חזק בו? רבי עקיבא בפרקי אבות אומר, חביב אדם שנברא בצלם, כל אדם יש לו צלם אלוקים. "כי קללת אלוקים תלוי", לכן אסור להשאיר את המת תלוי מעבר לכמה שעות. ואומר רש"י שם שהאדם נברא בצלם של הקב"ה, ולכן אם אתה משאיר את המת תלוי זה ביזיון לקב"ה, כי בכל אדם משתקף הצלם אלוקים שבו. בכל אדם משתקף הצלם אלוקים שבו, אז רבי עקיבא אמר שחביב אדם שנברא בצלם, חביבים ישראל שנקראו בנים למקום. חביבין ישראל שנתנה להם כלי חמדה. רבי עקיבא אומר שצריך לכבד כל אדם כי חביב אדם שנברא בצלם, אז אדם מכבד את הצלם אלוקים שבכל אדם. יש אדם שיכול לכבד את השני בגלל שהוא אוהב את השני לצורך עצמו. הרבה אנשים אומרים שהם אוהבים שוקולד. זה לא נכון, הם אוהבים את עצמם ולכן הם מפנקים את עצמם בשוקולד, רק את עצמם את אוהבים.

אברהם אהב את הקב"ה, התורה מעידה עליו "אברהם אוהבי" כי הוא האהיב את שם ה' גם על אנשים אחרים, הוא קירב עוד אנשים לקב"ה. אבל אם אדם דואג רק לעצמו זה סימן שהוא אוהב רק את עצמו. בפרקי אבות כתוב שיש אהבה שאינה תלויה בדבר, אומרת המשנה שזו אהבת דוד ויהונתן. כשהם נפגשו אז כתוב "וישקו איש לרעהו" ובכו "עד דוד הגדיל". ואח"כ כשדוד הספיד אותו מה הוא אמר עליו "נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים". דוד המלך לא אהב את יהונתן בגלל שהוא עזר לו, היינו חברים והיה לי עם מי ללכת לטיול, שזה חשוב. המשנה אומרת שזו אהבה שאינה תלויה בדבר, דוד רצה בטובתו של יהונתן בלי שום חשבון מה יהיה לי מזה. זו אהבה יותר עמוקה מאהבת נשים, לפעמים אדם אוהב את האישה בגלל שהוא אוהב את עצמו. על זה אמר דוד, האהבה שלי ליהונתן הייתה ישירה אליו. על זה נאמר "ואהבת לרעך כמוך". כמו שאתה אוהב את עצמך בגלל עצמותך בלי חשבונות נוספים, ככה תאהב את רעך בגלל עצמותו בלי שום חשבון.

בפרשת המגדף יש פסוק "מכה נפש אדם וכו'". מה זה נכנס לפרשת המגדף? מפני שמי שפוגע באדם אחר, "כי בצלם אלוקים עשה את האדם", אז הוא כמו המגדף, הוא פוגע בקב"ה. לכן נכנס פה הנושא של מכה נפש בתוך המגדף.

האני הכולל

אומר הגאון ר' שמעון שקופ בהקדמה לשערי יושר, "בהשקפה ראשונה רגשי אהבת עצמו ורגשי אהבת זולתו הם כמו צרות זו לזו, אבל עלינו להשתדל ולהעמיק ולמצוא את הסגולה המאחדת את שניהם כי את שניהם דורש ה' מאתנו". **תראו איזה הסבר נפלא אומר ר' שמעון, הוא ודאי היה צריך להיות פה בישיבה.** "שיתברר ויאמת אצל האדם איכותו של האני שלו", **כשאני מדבר על האני, על מה אני מדבר.** "כי בזה נמדד מעלתו של כל אדם לפי מדרגתו, האדם הגס והשפל כל האני שלו מצטמצם רק בחומרו בגופו, יש דרגה למעלה ממנו, מי שמרגיש שהאני שלו מורכב מגוף ונפש. יש דרגה יותר גדולה של מי שמכניס לאני שלו את בני ביתו. אבל האיש שהולך ע"פ דרכי התורה, האני שלו כולל את כל עמ"י שכל איש ישראל הוא רק אבר מגוף האומה הישראלית ועוד יש בזה מעלות של איש שלם שהוא משריש בנפשו שכל העולמות כולם בתוך האני שלו והוא אבר קטן בתוך כל הבריאה ואז גם רגש אהבת עצמו עוזר לו לאהוב את עמ"י ואת כל הבריאה כולה ולדעתי מרומז במה שאמר הלל "אם אין אני לי מי לי, וכשאני לעצמי מה אני". **אפשר לדבר על זה שעות. אני זה לא רק האני מה שנראה לי, אלא זה אחד שכולל את הכל.**

יש גמרא ביומא שהגמרא אמרת "בשביל אחד ששב מוחלים לו ולכל העולם כולו" בפשטות, אחד, כל אחד הוא משנה לטובה את המאזן העולמי של מצוות ועבירות ח"ו. אומר שם השפת אמת, יש אחד כזה שהוא כולל את הכל. כמו שאומר הרמב"ם שהמלך לבו לב כל כלל ישראל. כהן גדול, אותו דבר. כשהוא נכנס לקודש הקודשים הוא כולל את כולם. בקורבנות ביו"כ הוא מכפר בעד כל ישראל, הוא כולל את כולם בתוך האני שלו. תלוי במידת היחס של האדם איך הוא מפרש את האני, מה היחס שלו לשני. האם ה"ואהבת" זה שהוא אוהב את עצמו ולכן הוא צריך את השני או שהוא באמת אוהב את השני.

תלמידי רבי עקיבא, לא מסתבר שהם לא היו בדרגה כזו, הרי זו כל התורות של רבי עקיבא, ואהבת לרעך כמוך, חביב אדם שנברא בצלם, מה הפשט? "כל הנברא לכבודי בראתיו", כתוב כשמשה הלך להילחם בעמלק אז הוא אמר ליהושע "בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק", בלשון רבים. אומר רש"י, מכאן לומדים שיהיה כבוד תלמידך חביבי עליך כשלך. לכן משה אמר ליהושע תלמידו, בחר לנו, לי ולך. משה הרב הראשון בתורה לימד אותנו שכבוד תלמידך יהיה חביב עלך כשלך. זה נאמר על תלמידך, על מי שאתה לומד אתו. היחס לת"ח לא יכול להיות כמו היחס לאדם רגיל. המאבק מול עמלק וכל מה שהוא מייצג בעולם (ליצנות) הוא ריבוי כבודם של ת"ח. אין כבוד אלא תורה. ומסירתה מרב לתלמיד היא ביטויה, והיא ההכנה לקבלת התורה. עמלק הוא שורש הביזוי והזלזול, כמו שכתוב אצל המן, בן בנו של עשו, שנאמר בו "ויבז". כמו שאמרתי שזה מה שהפרשה מלמדת אותנו שאדם צריך ללמוד שיש מושגים של רוחניות, יש מושגים של קדושה. והקדושה הכי גדולה זו התורה וכל נושאי דגלה. אז כשתלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה בזה אין הכוונה שלא נהגו ואהבת לרעך כמוך, את הכבוד האנושי אפילו בדרגה גבוהה כמו שאומר רבי שמעון, או את החביב אדם שנברא בצלם, בזה הם לא נכשלו. אבל את הדרגה הכי גבוהה של יהי כבוד תלמידך חביב עליך כשלך, ששם מדברים על תורה, שם היה חסר. היחס לת"ח, הוא שונה. זה כמו היחס לס"ת. אתה לא יכול להתנהג לס"ת כמו למשהו אחר שהגיע לפה, אין ספק. על זה אומרים שלא נהגו כבוד זה בזה. אין הכוונה לכבוד האנושי הבסיסי, על ה"ואהבת לרעך כמוך". אלא שבקדושה יש מדרגות, וכשאדם חסר לו את היחס האמתי לתורה, ללומדי תורה, גם זה חברותא שלו, גם זה חברותא צעיר שלו. וגם אם זה במקרה הר"מ שלו.

"והיה העולם שמם"

על זה כתוב על תלמידי רבי עקיבא, "והיה העולם שמם". מה הפשט והיה העולם שמם, הרי היו בעולם הרבה אנשים שחיו! אלא שעולם התורה היה שמם. התורה הרי נקנית במ"ח דברים. איך אפשר להגיע למ"ח דברים? זה המון. אומר הגר"א בסוף משלי, בפרק אשת חיל. כשלומדים בחבורה אחת, אז לכל אחד יש את הקניין של התורה, לומדים בחבורה. אז ביחד יש את המ"ח קניינים. ר' חיים מוולוז'ין בהקדמה לפירוש הגר"א לשו"ע, יש שם הקדמה נפלאה שצריך לקרוא אותה, הוא כותב שלגר"א, שלמד לבד, היה את כל המ"ח קניינים שקונים בהם תורה. אבל הגר"א מפרש, לא על עצמו, איך אפשר להגיע למ"ח דברים, ע"י חבורה. אבל כשזה לא חבורה, אז חסר בקניין תורה. על זה אומרים חז"ל, כשמתו תלמידי רבי עקיבא, אז היה העולם שמם. היה חסר תורה עם הקניינים שלה. כשמדברים על המ"ח קניינים של תורה שהתורה נקנית זה להבדיל כמו שאומרים בהמה נקנית. מאיפה יש לי בעלות הבהמה, קורא לה והיא באה, מכיש והיא הולכה, הגבהה, משיכה, כסף, כל מיני קניינים. בלי זה היא לא נחשבת ברשותו. כשחז"ל אומרים שיש מ"ח דרכים שבהם התורה נקנית, מה הפשט שהיא נקנית? היא הופכת לחלק מהאדם. היא שייכת לו, היא לא משהו זר. על זה חז"ל אומרים, שהיה העולם שמם. כשהיו מזמינים את רבי יהודה לדבר, כתוב (ברכות סג:) שרבי יהודה היה ראש המדברים בכל מקום. פתח רבי יהודה פתח בכבוד התורה. והוא פתח בכבוד אכסניה, ועל מה הוא דיבר שם? אומרת הגמרא, על ת"ח שהולכים מעיר לעיר וממדינה ומדינה שיש להם שכר מאוד גדול. בשיחה בסוף הזמן הבאתי ראיה שכבוד אכסניה זה כבוד התורה. אין כבוד לאכסניה יותר מכבוד התורה, שלומדים שם תורה.

"מה נאוו על ההרים רגלי מבשר". ככה צריך לכתוב לפי כללי העברית? הרי העיקר הוא רגלי המבשר, היה צריך להיות כתוב "מה נאוו רגלי המבשר על ההרים", אבל כתוב הפוך, מה נאוו על ההרים, איזה יופי יהיה להרים כשיבוא המבשר, מפני שכשיבוא המבשר כשיש משהו כזה גדול, זה מרומם גם את ההרים. רבי יהודה פתח בכבוד אכסניה, זה הכבוד בכי גדול שיש לאכסניה ושמה הוא לומד גם על ת"ח שהולכים מעיר לעיר וממדינה למדינה שמכאן לומדים שחביבה תורה על לומדיה בכל יום. מכאן לומדים שכבוד התורה הכי גדול זה כשמבקשים אותה.

יהי רצון שתהיה שבת שלום ומבורכת!